

АКТУАЛНО Др ПЛОВДИВ – Над 20 000 пострадали от затварянето на КТБ в Пловдив област

БЪЛГАРСКИЯТ ЧИКАГО

**ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА
БЪЛГАРИТЕ В ЧИКАГО ПРЕЗ
2020 ГОДИНА**

Bulgaria SEGA - January 27, 2021

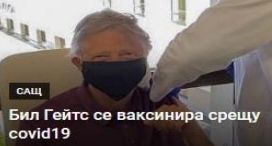
ЕМИГРАНТСКИ НЕВОЛИ

БЪЛГАРИЯ

CANADA

БЪЛГАРИ ПО СВЕТА

ЗАД СМЕХА И УСМИВКАТА НА
ГЕРГАНА ЕГОВА-ДИНЕВА...

Бил Гейтс се ваксинира срещу covid19

SERDIKA *bg* **Your Eastern European Food Store!**
We Have Everything For Your Table!

<https://www.facebook.com/bulgariasega/>

<https://www.bulgariasega.com/featured/135935.html?fbclid=IwAR2M10HjSkJX4yrZoA66yM9a2xcABIXHlemXUItWbaT-zh9YkoQsHUZICc>

МАРТЕН КАЛЕЕВ И СТЪРЪМНИТЕ ПЪТЕКИ НА ДОСТОЙНСТВОТО

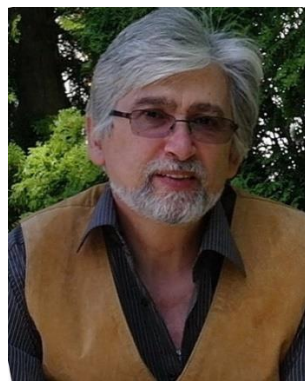
От [Снежана Галчева](#)

„Състоя се от думи, но се разпадам на изречения.“ *Мартен Калеев*

Това признание на твореца Мартен Калеев не само ни отвежда към неговия необятен вътрешен мир, но и ни дава насоката за опознаване на неговата ценностна система. Всяка дума в изреченията му се разпада не на букви, а на огнен водопад, зареден с енергията на сътворението. Дълго време търсех подходяща пролука, през която да се промъкна, за да стигна до отражението на написаното от Мартен Калеев. Искях да му задам такива въпроси, които да са рефлексия на преживяното и надмогнатото от него. Четях творбите му и все повече потъвах в неизбродимото на смисъла им. И колкото повече се докосвах до съкровениите словесни превъплъщения, толкова повече разбирах как навлизам в едни други параметри на познание и естетика, присъщи на малцина. Призвани. Дълбок кладенец се оказа човекът от Северозапада Мартен Калеев. Не само защото в него много изкуства дават израз на своята експресивна насоченост, но и защото всичко създадено е толкова разнообразно и преливащо от палитрата на цветовете и чувства. И защото е истинско като самия живот. Написаното от този майстор на перото е с много измерения и посоки, които се наслаждат, за да се открие истината за човешкото в Човека. За онова съвършенство на духа, до което се достига, преминавайки през нелицеприятните и грозни драми на съдби и животи. Представям интервюто с твореца Мартен Калеев – един интересен събеседник, от когото можем да научим много...

С.Г.: Вие сте поет, писател, художник, журналист, главен редактор на Алманах „Огоста“... Как успявате да съчетаете всичките си анга-жименти и да ни давате духовна храна с нови книги и всичко сътворено от Вас?

М.К.: На шега бих казал, че във въпроса е „пропуснато“ най-важното от това, което се стремя да съм – преди всичко да съм човек. Именно този човек с нескончаемите въпроси, които си задава при осмисляне на нелеките ни битие и страдание изведнъж открива прозореца на своето безсъние. Осъзнава, че самотата не винаги ни е по-мярка, че е много трудно /вече се питам дали изобщо е възможно?/ съчетаването на човека със света, без светът да бъде под заплаха. Изобщо, човекът в мен се оказва опасен – в „пазвата си носи сърце“, в главата си – въображение. Вместо да се изживявам като жертва в тривиалния смисъл потърсих доказателства, че съм жив – до ден днешен не оставям перото и чрез него се опитвам да се сражавам с непукизма, с просташината, с безвремието. И това усилие оставя следи. А дали наистина успявам тепърва ще има да се анализира, работата ми е да трупам подходящите доказателства. Засега следвам своите безсънници, през които съм тълкувател на натрупани съкровени мълчания.

С.Г.: Току-що излезе книгата Ви „Всичко и нищо“. Според Лао Дзъ „Дао е нищо, от което се ражда всичко. За да усетиш Дао слей се с празнотата“. Съдържанието на тази книга кореспондира ли с източната философия за нищото като празнота, която е форма на висше състояние и израстване на духа?

М.К.: Абсолютната празнота за мен не съществува, там е душата ни. Източните философии, включително религиозните учения, не дават отговори на всички въпроси, които да ни спасяват от тежката същност на битието. Няма верни посока за бягства от себе си. Редица европейски, респективно световни философи, са се упражнявали в блажена премъдрост. За хората дори не е толкова интересно от „кое точно“ Нищо се ражда „кое точно“ Всичко и как се казва. Но има нещо универсално, което си струва да бъде огледано, анализирано и проумяно. Например как така човек „използва“, „съобразява“, „прогнозира“ бъдещето, пренебрегвайки величието на настоящето. За него като че ли само сливането с бъдещето е важно. А междувременно носим болките и тъгите си, нараняват ни и нараняваме, губим и печелим любов, сбогуваме се или се срещаме с любими хора. Неусетно, но неотменимо, се опаковаме в „прелестни“ рани. Болката не ни отрезвява. Не ни пренарежда в друг код. Внезапно да се преродиш в прозрението, че целият свят може да бъде обяснен само и единствено чрез споделена нежност, е находката на живота. Опитвам се непрекъснато да внушавам и на другите, че необятното може да бъде обхванато и залюляно в шепи, но не за да заспи, а за да се изповяда, да ти се разкрие. Разказвам по моему, че можеш да усетиш и безкрайното, и енигматичното, въпреки личните си несъвършенства и кусури както „на вкус и аромат“, така и чрез дума или образ. Но само ако му се довериш и посмееш да го доближиш на една душа разстояние. Е, може да се каже, че аз чрез моите разкази се опитвам винаги да бъда именно на „една душа разстояние“ от универсалната константа, наречена Човек. И при това, с яростна съпротива срещу бързото и нелепото превземане на обиталищата ни от немарливи, от прозаични, от цинични думи. Във времена, в които дори сенките страдат от нарцисизъм, а нашите страхове панически си сменят кожата, чрез писаното слово оставаме трезви. Не трябва да позволяваме на нелепите случайности да ни заидат в нашите утопии, а в съседната стая да ръмжи ужасът на безсмислието. Всеки текст е вид прераждане, сливане с необятното на разума и чувствата, отрицание и осмисляне на нищожността като алтернатива.

С.Г.: Главен редактор сте на Алманах „Огоста“ – едно изящно издание за литература и култура с богато художествено съдържание. Помага ли ни този Алманах да разгадаем Северозапада и превръща ли се вече в „мост между цивилизациите“?

М.К.: Това е неговата цел, да помага. Но зависи и от читателя, от неговото количество интелгентност и съпричастност. Алманахът е опит с перо да копаем кладенец на духа в „осмия ден“ от седмицата. В него има сбъждане на писателски търсения, той повлиява творчески съдби. В алманаха няма оценъчен радикализъм. Изданието се развива около авторите от Дружеството на писателите от област Монтана, което наскоро навърши едва 15 години. За осми път алманахът оставя доказателства за обединената енергия на творци както от страната, така и от четири континента. Мостът на цивилизациите се гради от двете страни – от и към Северозапада. Доказателства за неговото изграждане и

съществуване са писмата на приятелите и от България, и от чужбина. Алманахът е нещо като нулевия километър, от който потеглят посоките на човечността и творчеството. Ясно е, че Северозападът е разнолик и магически, без него няма завършен и пълноценен образ на националната ни култура. Той отдавна не е акцент, а важна и незаобиколима част от нея. Ние само осветяваме отделни фрагменти от загадъчния и феноменален Северозапад. Той не е единствено предизвикателна екзотичност, не са и недодяланите чешити с грубиянско отношение към света. На практика Северозападът е неизчерпаем източник на теми, на сюжети. Доказват го авторите от различни видове изкуства, родени и свързани със Северозапада и България, независимо от техните местообиталища към момента. И все остава нещо неосветено, недоизказано, което е сериозен повод за творчески търсения. Стига да имаш сетива и талант, можеш да осмислиш дори себе си чрез преоткриване на Северозапада.

С.Г.: Неоспорим факт е, че Ви сравняват с Вселената-Човек Йордан Радичков – извел народопсихологията на малкия човек от Северозапада до общочовешко понятие. Какво ново прибавихте като индивидуалност и космополитност, черпейки от неговия опит?

М.К.: Малкият човек от Северозапада никак не е малък, а си е цяла вселена. Той носи и величието на човешкия род, и неговите кусури. Йордан Радичков, с когото ме среща съдбата, а казват, тя винаги си е знаела работата, преоткри и освети магията на този вътрешен свят. Бай Йордан видя, усети, проумя и възпя дори това инак уж невзрачно Човечище, както би казал Толстой. Определят Северозапада като магически, защото и действията, и фактологията са толкова неочаквани, че стъписват. Шашнати сме от това как и простотата, и почти съвършената възвишеност, и непоклатимите поуки си съжителстват без парадни фанфари и суетни. Радичков тепърва ще бъде оценяван. Аз лично се смущавам от величини като него. Пред такива трябва да стоим със свалени шапки и със затаен дъх. Ако принадлежиш на Северозапада, на неговите хора, ще имаш шанс да бъдеш допуснат да откриеш неизследвани индивидуалности, в които се крият и космополитност, и ярка, убедителна човечност. Радичков е един велик алгоритъм за разгадаване на човека, но по неговия пример всеки автор трябва да открие свой собствен такъв. Много се надявам да добавя нещичко за моя мил Северозапад, без това да е „дежа вю“. Вътрешният ми телескоп на автор продължава да търси новите галактики във вселената Северозапад...

С.Г.: Писателят Дончо Цончев казва за героите, които извайвате, че се „чува дишането им и даже онзи вътрешен звук, с който се преглъщат сълзите“.

Преглъщате ли заедно с тях сълзите им?

М.К.: Чудесен приятел бе Дончо Цончев, майстор на словото. Нямам основание да не му вярвам, защото именно текстовете ни срещнаха и превърнаха в приятели. Да, без престорена преднамереност, героите ми са част от мен, макар в разказите, ескизите, рефлексии аз не съм „точно и непременно аз самият“. Тук има нещо повече – като при лястовиче гнездо. Има сламчици, има размекната пръст, има усилия по извайването, но има и „лястовича слюнка“, която прави гнездото – гнездо. Това е личната съпричастност към всеки досег с житейска съдбовна фактология. Не всяка битност е разказ. Твърде често тя си е просто извън художественото преосмисляне, досаден битовизъм. Но има и случки, които носят в себе си поучителност и дълбоко

послание, предупреждение ако щете. Тях се опитвам да доловя, да откроя, да пресъздам. С тях и техните герои понякога драматично... мълчим, за да не заплачем. И преглъщаме – кога залък, кога сълзи. И все още дишаме заедно...

С.Г.: Освен талант, се изисква и голямо сърце, за да може да се опише днешната мизерна действителност и духовна нищета и заедно с това да ѝ се придаде хуманност и красота, което неизменно достигате в повествованията си. Докога в градините на душите ни ще има разпятия, вместо разцъфнали дървета?

М.К.: В днешно време да продължиш да пишеш комай е въпрос и на инат. Сърцето пати за опитите да подкрепиш духовността и красотата срещу нищетата на потребителския чалгализиран гений на хората. Да рушиш с глава стени от бездушие сред мизерен пейзаж е на пръв прочит утопично. Не случайно написах и озаглавих романа си „Градината с разпятието“. За него доста се изписа и изговори. Докато човек е жив, докато има човечество, винаги ще има къде реални, къде духовни разпятия. Върху тях животът неизбежно ни окачва в даден момент. Мигове на съдбовна и тежка проверка за качеството ни на хора. И разбира се, разпъването не е без наше съдействие. Дето се вика, сами си го търсим, сами си го правим. Но по-важното е, за какво си готов да се окачиш сам на разпятието. Едва ли за да се съизмерваш с химери и илюзии, а по-скоро за да прецениш себе си, да узнаеш колко струваш. Има неща, с които започва, а дори и завършва, нашият по човешки раним свят – Бог и Родина, семейство и чест. Тези думи са символи, те са основата на моята същност, на моята вяра. Красотата и хуманността са немислими без тях! Ние бихме останали безпочвеници без техния дълбок смисъл. Разбира се, те не изчерпват всички доводи и обяснения за смисъла на живота и творчеството. Трябва и творческа лудост, с която по-лесно да мечтаем. Заедно, за да има смисъл дърветата да цъфтят. В крайна сметка и духовната нищета е вид личен избор, примирение, отказ от съкровената същност на човека. Ако ни настъпи отчаянието, мизерната действителност ще ни оглозга до кокал.

С.Г.: Получили сте много награди и сте оценени не само от доайените в литературата, но и от най-високи инстанции на общинско и национално ниво – Общините Монтана и Вършец, СБП, СБЖ, Министерство на културата и др. Като човек коя е най-ценната награда, която бихте искали да получите?

М.К.: Най-ценната награда за мен е мнението на искрения читател, неговият отклик, чрез който разбираш че го има, че усещаш нечие присъствие. Той непременно е мислещ и чувствителен човек, който не е загърбил книжовността. Той е критичен и наблюдателен, макар понякога да е и жесток отрицател. Тук и писатели, и медии сме му длъжници – на него му се натрапват модели и биографии, които са триумф на празноглавието и маниящината. Разни кресльовци му предлагат изкусителни, суетни и лъскави фетиши, които го увличат, а по-късно го изоставят разочарован и самотен. В тези моменти се нуждаем от умна книга, с която да разговаряме. Най-голямата спасителна сила за човека е възможността му да разговаря, включително със стойностните и мъдри книги. Някой да ти прочете книгата, пък и в душата му да остане зрънце доброта в повече, нима не стига тая награда?!?

С.Г.: Казвате, че „за тези, които вярват, доказателства не са нужни, за тези, които не вярват, доказателствата не са достатъчни“. Би ли могла истината на тези изстрадани думи да се приложи в трудното ежедневие на хората, които днес са обезверени повече от всякога? В какво да повярват и каква е ролята на твореца за това?

М.К.: Да. Вярата е нещо като компасът за вярната посока в съзнанието на птиците. Предчувствие за избавление – свое или чуждо. Понякога ти е далеч по-важно да повярваш в чуждото спасение. Нарича се обич, отдаденост, споделеност. Няма указания как да го използваш, защото това е въпрос на свръхсетивност и логика. Правиш го, защото вярваш. Не вярваш ли, най-вероятно ще пропуснеш и да живееш. Тук творецът, ако му стиска, ще внушава и повтаря примерите, които са изградили величието на човека и човечеството. Отчаянието и обезверяването са факт. Мъчителни житейски катаклизми, които сякаш те изхвърлят зад борда с репликата „Разкарай се! Ти не си нужен!“. Писателите подхранват куража на хората, карат ги да се чувстват необходими.

Не е никак лесно. Книгите не плащат данъците, не ти опрощават борча в магазина. Но преди да се счупи твоята вяра, миг преди да се разпилееш и самоунищожиш безвъзвратно, някой талантлив и мъдър човек може да те върне, да те спаси. Атомизирането на личността, клъстеризацията ѝ – всеки сам за себе си да се спасява както може, е пагубна философия за българите като нация. Интелектуалният елит не се доказва в създаването на национални идеали, на примери на себеотдаване. Остава ни вярата, че все пак нещата ще се случат. Възможно е да се появят и доказателствата, които никога няма да бъдат достатъчни.

С.Г.: Колко стръмни са Вашите пътеки, по които вървите?

М.К.: Колкото на всички останали. Те са въпрос на личен избор. За охлюва, костенурката или къртицата сигурно всички пътища са и дълги, и стръмни, и мрачни. Мнозина сигурно също биха си избрали ролята на вайкаци се мъченици. Аз вярвам в действието, в предизвикателството да бъдеш, да останеш със сътвореното. Да мрънкаш, че животът не те е засипал с изобилие от шансове, които да реализираш като при тото, е и комично, и жалко. Светът не може да бъде натъпкан в пазарската чанта. Все пак, шансът е качество! Неравенството е най-сигурният белег, че животът понякога може да бъде и справедлив...

С.Г.: Освен чудесните белетристични творби, имате и много нежна и дълбоко изповедна поезия. В едно стихотворение споделяте, че чакате Човекът да спре на ъгъла, но долавяте само отдалечаващите се стъпки. Защо, ние хората, допуснахме това отчуждение помежду си?

М.К.: Да загубиш близостта с околните, да се отделиш от скъпи хора, това е вечната и окончателна драма за човека. Няма по-тежък финал в един живот. Като че ли много лесно махваме с ръка и си тръгваме в своята си посока. Сякаш наивно вярваме, че там някъде ще започнем на чисто като млади, дръзки, богати и здрави исполини. Не цепим басма на никого. Не премълчаваме. Не даряваме свръхдоза доброта. Не се съобразяваме с никого и с нищо. Нямаме страхопочитание дори към собствените си кумири. Започнахме да бъркаме в очите на Бога със своята арогантност. Егоизмът и глупостта са зловеци и хищни съветници. Те едва ли ще ни доведат до правилния отговор на въпроса „Защо?“ Ако вярваме на мъдреците, Господ не ни гледа отгоре, а ни вижда отвътре. Там е отговорът на въпроса „Защо го допускаме!“ Уж всички се кълнем, че сме добри, а лошото ни залива всеки ден. То вече залива прага ни, през който влизаме и излизаме от тоя живот като лоши или добри. Като самотни или споделени. Щом си обърнем гръб, ставаме лесни мишени на недоброжелателите, превръщаме се в излишни, в обратни хора за тривиална употреба. Не можеш да споделяш с обърнатия гръб, можеш да чуеш само стъпките на отдалечаването. А може би ти самият така напускаш себе си, собствената си същност!?

С.Г.: Имате едно послание към нас, читателите, да се пазим от точните думи или да ги търсим. Колко опасни може да бъдат тези думи, ако не успеем да ги намерим?

М.К.: За думите, както и за лекарството важи правилото, че дозата прави отровата. Липсата на прецизност в изказа, подминаването на положително заредените енергийни думи само бетонират безразличието и цинизма между нас. Цивилизованият човек разполага с мощни инструменти за изцеление – хапче, скалпел или дума. Човекът е оцелял заради точната дума, която в критичен момент го е спасявала, защото му е показала как да постъпи, кое да приеме и кое да отхвърли, в кое да вярва и кое да отхвърли. Биенето на нечие сърце или блясъкът в нечие очи са по-скъпи от шума на банкнотите и изобилието. Те вдъхновяват! Не се сещам за друго средство, с което тези ценности могат да бъдат описани и споделени, освен с точните думи.

С.Г.: С какво Ви обогати изминалата 2020 година? На кого и за какво бихте искали да благодарите?

М.К.: Изминалата 2020 година за мен беше много трудна. Загубих скъпи хора, борих се за живота и здравето на други. Имаше и утехи – няколко награди, национални номинации. Осъзнах за пореден път, че всеки миг без усмивка сред любими хора, е

тежка загуба. Благодаря на приятели и близки, че ме подкрепяха. 2020 година бе убедителен експеримент, в който следвах правилото „Умният човек не трябва да пита, да се учудва и да скучае! Отчаянието е отричане от себе си. Пожелавам на всички да го укротят със смирено търпение, което да превърнат в съзидателно действие. Да не забравяме – грижата за доброто на ближния е въздигане и на себе си!

За в-к „България СЕГА“

*Снежана Галчева – Председател на Салон
за българска култура и духовност – Чикаго*

1. Присъединете се към нашите основни фейсбук групи:

Bulgarians in Chicago United | Обединени Българи в Чикаго –

<https://www.facebook.com/groups/BulgariansInChicagoUnited>

Bulgarians in Chicago | Българи в Чикаго –

<https://www.facebook.com/groups/BulgariansInChicago>

Bulgarians in USA United | Обединени Българи в САЩ –

<https://www.facebook.com/groups/BulgariansInUSAUnited>

Поканете свои приятели, познати и роднини да се присъединят също!

Споделете тези групи на Вашите фейсбук стени!

2. Харесайте нашата главна ФБ страница:

<https://www.facebook.com/bulgariasega>